



ת"פ 40049/07/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 40049-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר-דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הורשע, בהכרעת דין מיום 23.3.21, בעבירות של **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **תקיפת בת זוג** לפי סעיף 382(ב) לחוק, **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק, **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק ו**ניסיון שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיפים 244 ו-25 לחוק.

2. מדובר בעבירות שהנאשם ביצע במספר אירועים, כולם מתקופה קצרה במהלך חודש יולי 2020, כלפי בת זוגו י', אשר עמה התגורר באותה עת בדירתה שבמגדל העמק (להלן: "**הבית**") יחד עם ילדתם המשותפת בת השלוש.

ביום **7.7.20**, בשעה 3:38 לערך, חזר הנאשם לדירה, שם הייתה באותה עת המתלוננת, והחל לדפוק בחוזקה על דלת הבית על מנת שתפתח לו. המתלוננת סירבה לפתוח לנאשם את הדלת, והנאשם איים עליה, בכך שאמר לה: "**חכי, חכי, אני יודע שמחר את הולכת לעבודה, אנחנו ניפגש, חכי מה יקרה לך**". בהמשך לכך, יצא הנאשם אל מחוץ לבניין, והזיק לרכוש במזיד, בכך שהחל לזרוק חפצים לעבר חלונות ביתה של המתלוננת, ובין היתר השליך מקל של מטאטא לעבר התריסים, ובמעשיו נשבר אחד השלבים בתריס חלון הסלון, וכן נקרעה רשת חלון חדר השינה של המתלוננת.

לאור מעשי הנאשם, פנתה המתלוננת לבית המשפט בבקשה למתן צו הגנה, ובמסגרת ה"ט 15398-07-20 ניתנה החלטה האוסרת על הנאשם, בין היתר, ליצור כל קשר עם המתלוננת, וזאת עד ליום 14.7.20.



למחרת, **בתאריך 8.7.20**, בשעה 20:15 לערך, שהתה המתלוננת עם בתה בגן שעשועים במגדל העמק. בסמוך לשעה 20:30, הגיע הנאשם לגן השעשועים, ניגש אל המתלוננת, הרים את בתם בידיו, והבת החלה לבכות. המתלוננת אחזה בבתם על-מנת להשיבה לידיה. המתלוננת, אשר חשבה כי הנאשם מפר את הצו, אמרה לו כי היא מתקשרת למשטרה. בתגובה לכך, עזב הנאשם את הבת, **וחטף בכוח את הטלפון הסלולרי של המתלוננת מידיה**, וברח מהמקום. המתלוננת פנתה לאישה שנמצאה בגן וביקשה ממנה לקרוא למשטרה, וכשאותה אשה התקשרה למשטרה והנאשם הבחין בכך, הבחין בכך הנאשם, חזר הנאשם אל המתלוננת ואל הגב' דניאלי שהייתה לצידה. הנאשם פנה לגב' דניאלי, בזמן שהיא מדברת עם מוקד 100 של המשטרה, ואמר לה כי אין צורך בכך, והשיב למתלוננת את מכשיר הטלפון הסלולרי שלה.

בתאריך 2.7.20, בבית, החל ויכוח בין המתלוננת ובין הנאשם סביב רצונה של המתלוננת כי הנאשם יעזוב את ביתה. במהלך הוויכוח, החל הנאשם לצעוק ברחבי הבית, ואף נכנס לחדר השינה של הבת, בשעה שזו ישנה. המתלוננת ביקשה מהנאשם כי יחדל מצעקותיו, כדי שלא יעיר את הבת, והוא בתגובה תפס בנר נגד יתושים, כשהוא דולק, השליך אותו לכיוון המתלוננת, ושעוות הנר התפזרה בחדרה של הבת. אז, תקף את המתלוננת בכך שדחף את אותה באמצעות ידיו על המיטה של הבת, וצבט אותה בידה. כתוצאה מדחיפת הנאשם הוטחה המתלוננת במיטת הבת, **ונגרמו לה שטפי דם** בידה וברגלה.

מספר ימים עובר ליום 7.7.20, בבית, החל ויכוח בין הנאשם ובין המתלוננת, סביב עניין עישון סמים על-ידי הנאשם בבית, בין היתר ליד הבת. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיעזוב את הבית, והכניסה את בגדיו לשקיות, אותן הניחה בסמוך לדלת הבית. משהבחין בכך הנאשם, קם לעבר המתלוננת ותקף אותה שלא כדין בכך **שחנק אותה באמצעות ידיו על צווארה**, ובאמרו לה: "את בחיים לא תזרקי את הבגדים שלי" ודחף אותה באמצעות ידיו מסלון הבית לכיוון חדר המקלחת. הנאשם הניף את ידיו באוויר בצורה מאיימת בכוונה לתקוף את המתלוננת באגרוף. המתלוננת ברחה לחדר המקלחת כשהנאשם הולך בעקבותיה. אז, תקף הנאשם את המתלוננת בשנית, כשדחף אותה לכיוון המקלחון. כתוצאה מהדחיפה, פגע עקב רגלה של המתלוננת ברצפת המקלחון, ונגרם לה סימן אדום בעקב.

מספר ימים עובר ליום 7.7.20, בבית, ביקשה המתלוננת מהנאשם לעזוב את הבית, והחלה להוציא את בגדיו מחדש, כשהיא אומרת לנאשם שהיא לא רוצה אותו בביתה. בתגובה, השיב לה הנאשם כי הוא "יחיה פה כי בא לו לחיות פה". מיד, התקרב הנאשם אל המתלוננת ותקף אותה בכך **שבעט עם רגלו בבטנה, וגרם לה לכאבים** בבטנה.

3. בהכרעת הדין הורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מן הנימוקים שפורטו.

טיעונים לעונש



4. ביום 22.3.21 טענו הצדדים לעונש בפניי בעל-פה.

5. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לאירועי כתב האישום השונים, וביקשה לקבוע עונש של 18 חודשי מאסר בצירוף ענישה נלווית. שלושת האירועים האחרונים, שענינם אלימות פיזית של הנאשם כלפי המתלוננת, כפי שפורט לעיל, מכתיבים, בהתאם לטיעוני המאשימה, מתחם עונשי הנע לרוב בין מאסר קצר למאסר שיש ויגיע עד 18 חודשים. לעומת זאת, שני האירועים הראשונים שבכתב האישום מכתיבים מתחם הנע בין מאסר על תנאי למאסר של כשנה. התובע הפנה לפגיעה בערכים המוגנים, שענינם הזכויות לשלמות הנפש, לשלמות הגוף ולשלמות הרכוש, ולכך שמדובר בצבר מעשים ואירועים, המגיע לכדי התעללות במתלוננת. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - נטען ביחס לנסיבות האישיות של הנאשם, הרשעותיו הקודמות הכוללות ריצוי עונשי מאסר בפועל, ולהתנהגותו כלפי המתלוננת, הנלמדת גם מההתנהלות במהלך ניהול משפטו. עוד נטען כי אין לנאשם כל אופק שיקומי.

6. טיעוני הנאשם

הנאשם לא היה מיוצג ע"י עורך דין בשלב הטיעונים לעונש. בהכרעת הדין פורטו בהרחבה שלבי הייצוג השונים בהליך זה, בהם יוצג הנאשם על ידי שלושה סנגורים מטעם הסנגוריה הציבורית, שהשתחררו בסופו של דבר מייצוגו עקב היעדר שיתוף פעולה. הנאשם ביקש מבית-המשפט להסתפק בתקופת מעצרו, הביע צער על מעשיו, והזכיר כי התנצל גם בפני המתלוננת עת העידה. יחד עם זאת, הנאשם שב וטען כי לא תקף ולא איים, אף שלל את הקביעה בהכרעת הדין כי עישן סמים בבית. הנאשם ציין כי המתלוננת הייתה אלימה כלפיו, וכי יש להביא זאת בחשבון, וטען כי הגישה כלפיו מחמירה יתר על המידה, וכי אין המדובר בהתעללות כלפי בת זוגו. הנאשם העיד על תנאי המעצר הקשים, וביקש להקל עמו.

דין והכרעה

הערכים החברתיים הנפגעים

7. הערכים המוגנים בעבירות אלימות כלפי בת זוג הנם הגנה על שלמות הגוף, שלמות חייה, הביטחון האישי, כבוד האדם וכבוד האישה. כן מגינות העבירות גם על הערך של שלמות התא המשפחתי, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה.

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות, והם מחייבים ענישה מחמירה. ישנו צורך בהגנה מיוחדת במקרה של עבירות בתא המשפחתי, המתרחשות בחדרי חדרים, כשהן רחוקות מעיני הרשויות בתוך התא המשפחתי, ולאור חוסר הנכונות לעיתים של הקורבן לחשוף את העבירות מתוך תלות פיזית, כלכלית, רגשית או מתוך רצון לשמור על התא המשפחתי, כל אלה מעצימים את המסוכנות במצב זה.



ראו לעניין זה דבריו של כב' השופט י' אלרון, ברע"פ 1884/19 שמריז נ' מדינת ישראל (14.3.19):

"עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו. כפי שכבר ציינתי במקרה אחר שבא לפניי בע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.7.2018): 'בית משפט זה חזר ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשיו של המערער בפניו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נאשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2016)). המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (שם, בפסקה 15).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

8. מצאתי כי יש להתייחס לכלל אירועי ההרשעה כאל "אירוע אחד", לשם קביעת מתחם ענישה יחיד. ריבוי המעשים והעבירות ילקח בחשבון כנסיבה מרכזית, ואולם לא מצאתי הצדקה להפריד בין האירועים במתחמים נפרדים. מדובר במערכת יחסים זוגית במסגרתה בוצעו העבירות על פני תקופה קצרה של מספר ימים, על רקע זה של מתח זוגי ומערכת יחסים קלוקלת. על האירועים חל "מבחן הקשר ההדוק" - מושג שהוטבע בע"פ 4910/13 ג' אברנ' מ"י (29/10/14), אשר לפיו ראוי לקבוע מתחם ענישה יחיד.

כפי שנקבע בהרחבה בהכרעת הדין, מדובר בבני זוג צעירים, שלא נישאו. הנאשם השתחרר ממאסר, והצטרף למתלוננת במגוריה בדירה השכורה במגדל העמק, אותה שכרה בכוחות עצמה לה ולבתה. בעת שגר עמה, התייחס הנאשם למתלוננת בזלזול, ולמורת רוחה נעדר מהבית בלילות, לא תפקד כבן זוג או כאב, ואף צרך סמים בבית ליד הילדה המשותפת. כשהביעה המתלוננת מחאה על התנהגותו, התייחס הנאשם בביטול ובלעג לדבריה, והיא בתגובה הייתה דורשת ממנו לעזוב את הבית, דרישות שמהן המשיך להתעלם בסגנונו המבזה. על רקע זה התרחשו אירועי כתב האישום והעבירות.

שני האירועים האחרונים, אלה שהביאו למעצרו של הנאשם ולהעמדתו לדין, התרחשו בימים עוקבים, על אותו הרקע. הנאשם הגיע לבית אחרי השעה 03.00 לפנות בוקר, אחרי שהתהלל מחוץ לבית, ולאחר שהמתלוננת הודיעה לו כי לא תיתן לו להיכנס. כשמנעה את כניסתו הביתה, הזיק הנאשם לחלונות ולתריס הבית, והמתלוננת זרקה לו בגדים, אותם לקח ונעלם מהמקום. המשטרה לא איתרה אותו. ביום שלמחרת, התרחש האירוע בגן המשחקים, שבו הפתיע הנאשם את המתלוננת, וכאשר ביקשה להתקשר למשטרה, שכן בידה היה צו הרחקה לנאשם, לקח את הטלפון שלה ממנה.

האירועים האחרים עניינם תקיפות פיזיות שהנאשם תקף את המתלוננת בתגובה לדרישותיה כי ישנה מהתנהגותו, ויעזוב את הבית.



9. המקרים כולם, אירועי התקיפה, האיום, ואף שיבוש המשפט שעניינו בחטיפת הטלפון, אינם מאופיינים בתכנון או באכזריות מכוונת. בניגוד למאפיינים נפוצים וחמורים במקרים אחרים אחרים, אין המדובר במקרה דנן במאפייני שליטה של גבר בבת זוגו, באדנות, בהצרת חירות, קנאות או הטלת מורא. פגיעות הגוף שנגרמו למתלוננת, בהן כמובן אין לזלזל, אינן מהחמורות. גם ההיזק לרכוש, שהוא מזיק ומציק, וכולל חבלה בתריס, סימני שעווה מנר שהנאשם זרק, אינם היזקים קשים. יצוין כי מקובלת עלי, ולו בחלקה, טענת הנאשם על כך שגם המתלוננת הייתה תקיפה כלפי הנאשם, ויתכן שאף דחפה אותו מתוך תסכול על התנהגותו. התייחסות לכך הובאה בהכרעת הדין, שם צוין כי גם אם הייתה תוקפנות פיזית הדדית בין בני הזוג, אין בכך להצדיק את תקיפתה של המתלוננת על ידי הנאשם. בשלב ההוכחות ניתן היה להתרשם מהלך הרוח בין בני הזוג, אשר בשלב מסוים צעקו זה על זה, והיה צורך להרגיעם (ראה פסקה 18 להכרעת הדין). הרושם שנתר היה כי המתלוננת הלינה בצדק על התנהגות מחפירה כלפיה, ואילו הנאשם נהג בה בשלילה ובבוז. המאפיין המרכזי בהתנהגותו של הנאשם הנו הזלזול והביטול ביחס למתלוננת, ובנוסף, אלה הם זלזול וביטול כלפי מוסכמות של התנהגות ומוסר מקובלים במשפחה ובחברה. המתלוננת, אישה צעירה, אשר נתנה לאבי ילדה הזדמנות לקיים עמה תא משפחתי, מצאה עצמה קורבן של השפלה, בוז ואלימות. הנאשם לא תפקד כבן זוג או כאב, עישן סמים בבית, נעדר בלילות, וכשהלינה על כך, באסרטיביות, תקף אותה מספר פעמים.

10. לאורך ניהול ההליך, בלטו עד מאד קווי ההתנהגות של הנאשם, זלזולו בזולת, מיקודו בעצמו ובקורבנותו, ותובענותו, בדרישה כי הוא זכאי להבנה ולהתחשבות, אך פטור מן הצורך בהתחשבות באחר. צוינה בהכרעת הדין גישתו המזלזלת של הנאשם לבאי כוחו שייצגו אותו על חשבון הקופה הציבורית, עד שביקשו לפטור אותם מייצוג עקב גישתו השלילית כלפיהם והעדר שיתוף פעולה מקדם מצדו. צוינה גם נימתו הבוטה באופן קיצוני של הנאשם כלפי עדי התביעה, בראשם המתלוננת, אך גם כלפי שוטרים שהעידו לגבי פעולות חקירה. סממנים אישיותיים אלה, גם אם לא מהווים כשלעצמם עבירה על החוק, מהווים נסיבות רקע להבנת חומרת העבירות שבוצעו, ולהבנת מניעי הנאשם, שכן מדובר בהתנהגות שסממניה סוציופתיים ואנטי-חברתיים. ריבוי המקרים, ביצועם על רקע בקשותיה של המתלוננת ליחס אנושי ומכבד, התקיפה הפיזית במספר מקרים, והיחס המביש של הנאשם כלפיה - כל אלה ישקלו לחומרה. מנגד, יישקלו לקולא היעדר החומרה היחסי שבחבלות, והיעדרן של נסיבות מחמירות של כוונת פגיעה או של שליטה במתלוננת. סבורני כי, בנסיבות אלה, מדובר בפגיעה ברמה בינונית בערכים במוגנים.

מדיניות הענישה הנוהגת

11. עיון בפסיקה מעלה כי בעבירות אלימות שבוצעו כלפי בת זוג, נגזרו עונשים במנעד רחב, לאחר שכל מקרה נבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו. הצדדים לא הפנו לפסיקה כלשהי לעניין העונש. ניתן לעיין בפסקי-הדין הבאים:

א. ע"פ (חי') 11235-06-19 פלוני נ' מדינת ישראל (11.7.19), המערער הורשע, לאחר שמיעת



ראיות, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת לחבלה של ממש, וניסיון תקיפת בת זוג, כלפי אשתו.
בית-משפט השלום גזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על-תנאי. הערעור על גזר-הדין
הפך תיאורטי לאחר שנשא את כל עונש המאסר שנגזר עליו, ומכל מקום בית-המשפט המחוזי קבע
כי יש לדחות את ערעורו על כל חלקיו.

ב. רע"פ 3077/16 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2.5.16), שם המבקש הורשע באלימות זוגית במסגרת
אירוע יחיד, בעל מספר שלבים, ונקבע **מתחם עונש הולם הנע בין מאסר לתקופה קצרה הניתן
לריצוי בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל. הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל**, בהעדר
חרטה ובהתחשב בהעדר עבר פלילי מהעת האחרונה ובנתק ביחסי המבקש עם המתלוננת. ערעור
ובקשת רשות ערעור נדחו.

ג. רע"פ 6464/18 פלוני נ' **מדינת ישראל** (14.10.18), המבקש, ללא עבר פלילי, הורשע
בשלושה אישומים, בעבירות של איומים, הפרת הוראה חוקית ותקיפה חבלנית של בת זוג בסטירה
לפניה. נגזרו **חמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, צו מבחן ועונשים נוספים. ערעור
ובקשת רשות ערעור נדחו.

ד. רע"פ 182/13 **נעם משה נגד מדינת ישראל** (21.1.13), המבקש, נעדר עבר פלילי, הודה
והורשע בכתב אישום שכלל **שני אישומים** בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית, איומים
והיזק בזדון לרכוש וכן תקיפה בנסיבות מחמירות של בן משפחה. **בית משפט הטיל עליו 8 חודשי
מאסר בפועל.** ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה. בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט
העליון נדחתה אף היא.

ה. רע"פ 8833/15 פלוני נגד **מדינת ישראל** (23.12.15), המבקש הודה והורשע בעבירות תקיפה
הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, תקיפה סתם כלפי בת זוג ואיומים. בית משפט השלום קבע כי
מתחם העונש ההולם נע בין **עונש מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל** והטיל עליו 2
מאסרים על תנאי והתחייבות. **בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של המבקש והטיל עליו 7
חודשי מאסר בפועל, בנוסף לכל רכיבי גזר דינו של בית משפט השלום.** בקשת רשות הערעור
לבית המשפט העליון נדחתה.

ו. רע"פ 7951/10 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.11), הוטלו **7 חודשי מאסר בפועל** בגין
תקיפת בת זוג במכת אגרוף יחידה. הערעור והבקשה נדחו.

ז. עפ"ג (חי') 27574-02-17 **מדינת ישראל נ' עוביד** (11.5.17), שם המשיב הורשע בעבירות של
תקיפת בת זוג ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ובית-משפט השלום הטיל עליו 6 חודשי
מאסר על-תנאי, קנס ופיצויים. ערעור המדינה התקבל בהסכמת הצדדים, כך שהוטלו **4 חודשי**



מאסר לריצוי בעבודות שירות ויתר רכיבי הענישה הותרו על כנם.

ח. ת"פ (ק"ג) 54025-09-17 **מדינת ישראל נ' א.א.** (19.11.18), על נאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, כלפי בת זוג, הוטלו **מאסר על-תנאי, פיצוי, צו מבחן וצו של"צ**, בהתאם להמלצה שיקומית, ובחריגה משיקולי שיקום, ממתחם העונש ההולם שנקבע כנע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל.

ט. ת"פ (פ"ת) 48414-09-13 **מדינת ישראל נ' א.מ.** (5.1.14), שם הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים כלפי בת זוג. נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין מאסר על-תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל, והוטלו **5 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, פיצוי וקנס**.

י. ת"פ (פ"ת) 1637-02-14 **מדינת ישראל נ' סמוליאן** (15.7.14) - שם הנאשם הורשע **בעבירה יחידה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש**. בית-המשפט קבע **מתחם עונש הולם הנע בין עבודות שירות ובין 18 חודשי מאסר בפועל, והטיל עליו 6 חודשי מאסר בפועל, הופעל עונש של חודשיים מאסר על-תנאי במצטבר, הוטלו מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי, וחולטה התחייבות קודמת**.

יא. ת"פ (כ"ס) 35735-06-16 **מדינת ישראל נ' נאשף** (23.5.18), שם הוטלו בגין עבירה יחידה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, **4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, הפעלת מאסר על-תנאי אף הוא לריצוי בעבודות שירות, מאסר על-תנאי, פיצוי והפעלת התחייבות כספית**.

12. **לאור האמור לעיל ובהתחשב בנסיבותיו של מקרה זה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם לכל עבירות כתב האישום נע בין תשעה לבין 18 חודשי מאסר בפועל.**

גזירת עונשו של הנאשם

13. הנאשם בן 30. לחובתו עבר פלילי מכביד. זמן לא רב טרם מעצרו בתיק זה שוחרר הנאשם ממאסר משמעותי בגין עבירות סחר בסמים. מדובר במי שנטוע עמוק בעולם העברייני, ודומה כי חייו מתנהלים בנורמות שליליות המוטבעות בו. הנאשם הורשע בעבר גם בעבירות אלימות, בהן ניסיון שוד משנת 2015, ועבירת איומים בעבר הרחוק יותר. תיק אחר, שעניינו תקיפה ואיומים, נסגר משנמצא שהנאשם אינו כשיר לדין.

לגבי הנאשם לא נבדק אפיק שיקומי, ולא קיימת תחזית מעודדת לגבי שינוי דרכיו.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, עמד על חפותו וניהל הוכחות, אם כי לזכותו יצוין, והדבר אף התבטא



בהכרעת הדין, כי בנקודות מסוימות הודה בהתנהגות שיחוסה לו, ואף השמיע התנצלות על חלק ממעלליו. חרף אחריות חלקית זו, מצאתי כי את עיקר מעשיו שלל בידעין, ובחר שלא לומר אמת באופן מגמתי. ניכרה אצל הנאשם גישה תובענית כלפי הזולת, היעדרה של אמפטיה כלפי המתלוננת, ואי הכרה בפסול שבהתנהגותו.

בלטה מאד, כדוגמא, התנהגותו בקלטת שהוצגה, ובה תועד הנאשם צורך סמים בבית, ליד הילדה בת השלוש. הנאשם, הגיב בזלזול בוטה כלפי המתלוננת שביקשה ממנו, תוך צילומו, להפסיק. בבית המשפט טען כי מדובר בטבק שאותו צרך בתוך "באנג", וגרסתו נשללה. דוגמא זו מלמדת על גישה מזלזלת ושליטת של הנאשם לאחר, לזוגתו, לבתו הפעוטה ולחוק.

14. לסיכום - העבר הפלילי המכביד, היעדרם של הפנמה מלאה ושל אפיק שיקומי, שנראה כי נחוץ לנאשם עד מאד, יובאו בחשבון לחומרא בעת גזירת עונשו. לזכות הנאשם אביא בחשבון את תנאי המעצר הקשים בהם הוא שוהה מעת שנעצר, את היעדרם של גורמי תמיכה חיוביים בחייו, ואת אותם רגעים בודדים בהם גילה, לאורך ההליך, אמפטיה מסוימת למתלוננת, התנצל וביטא נטילת אחריות, אף אם מסויגת ונקודתית. נראה כי אין מדובר במי שנתוניו שליליים לחלוטין, אלא באדם שעולמו הפנימי סוער, שלו קשיים ומאבקים פנימיים, ובמי שחסר יכולות מיטביות, ואף אינו בוחר בניהול תקשורת בריאה ומכבדת עם בת זוגו ובכך הוביל את מערכת היחסים הזוגית שלו לפסים בוטים ואלימים. יש לקוות כי הנאשם ישכיל לנצל את שהותו במאסר על מנת לגבש תובנות חיוביות שיהיה בהן להיטיב את מצבו, ולפתוח צוהר של תקווה לעתיד תקין.

סוף דבר

15. **לאור כל האמור לעיל אני קובעת את עונשו של הנאשם כדלקמן:**

- א. 12 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, בניכוי תקופת המעצר מיום 9/7/2020.
- ב. 6 חודשי מאסר על-תנאי, הנאשם יישא עונש זה אם יעבור במהלך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת אלימות במשפחה, לרבות כלפי בת זוג לשעבר, מסוג עוון או פשע.
- ג. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירה של אלימות במשפחה, לרבות כלפי בת זוג לשעבר, מסוג עוון או פשע, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר. ההתחייבות הנה בסך של 3,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.



ניתן והודע היום, א' אייר תשפ"א, 13 אפריל 2021, בנוכחות הצדדים.